

Sıkıldığını anlatıyor ama biliyoruz ki sıkılmasına sebep yok, cenneti tattırdıklarını biliyoruz, eski yazılarında bahsettiği tüm *bildiğin gibi değil veya tam bildiğin gibi* hadiselerini okudukça aynı dertten muztarip olabileceğimizi düşünüyorum.

Bir arkadaş. Böyle deyince arkadaş sayım çokmuş gibi mi duruyor, bilmiyorum, öyle değil. Her arkadaş tek arkadaşır bir yerde. Sessiz, görüntüsüz, alışık olduğum cinsten ama alışık olmadığınız cinsten bir arkadaşın kapatmaya niyetlenip, besmele çektiği an kopyasını çıkardığım blogundaki yazıların üzerinden geçerken, derdimi hatırladım bir an.

İnsan arzuları peşinde uğraşır, koşuşturur, hayal kurar, yalan söyler, arkadaşını satar, uzanmak için elinden geleni yapar. Buna *normal* diyoruz. İsteddiği pek çok şey olmaz. Olmadığı için daha çok ister. Daha çok daha çok daha çabuk ister ve daha az daha az daha geç olur her şey.

Ancak konuşacak mevzu olduğu, şikayetini dinleyecek iki kulak bulduğu müddetçe o kadar da rahatsız değildir. İnsan bu, gevezedir. Kahrolsa da gevezelik eder.

Bir de *anormaller* vardır. Gevezelik etmez. Az istedikçe daha çok olur. Daha geç istedikçe daha erken olur. Bu işin içinde *bir iş* olduğunu, vazgeçtiğinin önüne konduğunu görmüştür. Hayatın hiç de anlatıldığı gibi olmadığını bilir, ancak gevezelik etmez.

Ne isterse olacağını, ancak onun da aradığı olmayacağını, onun da boşluğu doldurmayacağını bilir. İstemekten korkmasının sebebi, verilenden mahcup olacak olmasıdır. Bir kere daha *bu da değilmiş* demek zor gelir. Hayat bıktırır. Sonunu bildiği bir filmi seyreder gibi gelmeye başlar. Hiçbir şey heyecanlandırmaz. Hayat söner.

Sönmüş hayatlar, herhalde sadece kurumuş kemiklerle beraber yeniden canlanır.